

# **TARTA TATIN**

de Ricard Gázquez

(2001)

## Personatges

**MARTA, la Marta**

**EL VELL, un home vell**

**ELL, el seu home, l'home de la Marta**

**LA TERESA**

**LA DONA GROSSA, la Rafela**

**UNA DONA VELLA, la senyora Maria**

**UNA PUTA**

**UN PERIODISTA**

**UN CÀMERA**

**EL CARIBENY**

**UNA ALTRA DONA DEL CARRER**

**UN BORRATXO**

**EL NEN, el fill de la Marta**

**UN HOME DESCAMISAT**

**UN HOME PETIT**

**UN HOME ESCARDALENC**

**UN HOME ALT I GRANDOT**

**UN CAMBRER**

**UNA HOSTESSA**

**UNA ALTRA HOSTESSA**

**UN VENEDOR D'ESTORES**

**EL QUE CRIDA LA MARTA**

**L'HOME DEL RELLOTGE**

**ÀRABS, PROSTITUTES, BOMBERS,  
HOMES I DONES ENVELLITS I MALGIRBATS**

## Bacallà

**Enderrocs a la part vella de la ciutat. Entre les engrunes gegants de les parets caigudes, hi ha una taula parada i el dinar és a punt, fred. Ja fa hores que hi és, i s'està fent de nit, última hora del vespre rogenic.**

**La Marta, Marta, està asseguda entre les pedres i la pols. Es talla les ungles dels peus.**

**Marta.-** Aquesta casa és un desordre. Quan arribi aquell home, penso deixar-li les maletes a la porta. Tot i que no sé ben bé on deu haver quedat, la porta.

**Entra un home vell que camina amb dificultat, amb un gest facial de senilitat. Camina entre els esculls, com embriagat, troba una espècie de màstil que resulta ser un contrabaix destartat, s'hi aguanta i, amb gran esforç, comença a cagar-se a sobre, d'empeus, vestit i tot. Va polsant les cordes sense adonar-se'n.**

**Marta.-** Has vist el meu home?

**El vell.- (Pausa. En un gemec)** No.

**Marta.-** La gent diu que he mort. Que m'ha mort ell. Que m'ha assassinat aquesta tarda amb un ganivet, una navalla, i que després ha fugit en bicicleta i s'ha tallat la llengua. Davant de tothom. Per no parlar més. Em sembla una història desagradable. Divertida, si vols, però desagradable. **(Mira al seu voltant)** No ho sé. De moment no m'agrada com està quedant això. Quin dia és avui? No ho saps. Jo tampoc no ho sé. Els meteoròlegs disfruten batejant els fenòmens. Ho dic perquè... seria una merda que plugués, avui. No han dit res a les notícies? No han dit res de mi?

Si s'ha tallat la llengua... no podrà menjar-se el bacallà. Està salat. L'he remullat prou, però... no se sap mai. L'hi he posat una mica de safrà.

La gent ho esbomba tot.

Em faria por un terratrèmol.

Aquí no ha passat res. Aixecaran una casa... i prou. Sense balcons. Amb molts pisets. Estrets, però nous, nets. Se'ls ha ficat al cap construir a sobre la pudor. Amagar-la. És inútil. La pudor sempre surt. Em penso que m'he tallat les ungles massa curtes. No podré caminar. O caminaré... Caminaré com els pingüins.

**(El vell se li ha acostat. Porta una bossa de plàstic amb coses a dintre, com si hagués anat a comprar per a ella. Li torna el canvi i ella se'l guarda. Ella li dóna una moneda de vint duros. )**

**Marta.-** Gràcies.

**(Treu un esmalt de la bossa i es pinta les ungles dels peus.)**

**Marta.-** Vols que et digui un secret?

**El vell.- (Pausa)** No.

**(Marta somriu i fa una riallada interna, poc sorollosa i lacònica).**

**Marta.-** És igual. Te'l diré igualment. Vine.

**(El vell s'ajup i ella li explica alguna cosa a la orella).**

**Marta.-** Això és el que ha passat. Només jo sé què ha passat. I tu, és clar. No ho expliquis a ningú. Si no, t'hauràs de... t'hauràs de tallar la llengua. **(Pausa.)** Menja't el bacallà, si vols. Ell no vindrà ja, crec.

**(Ella continua pintant-se les ungles dels peus. El vell va cap a la taula, agafa el bacallà i se'l guarda a les butxaques.)**

**Marta.- (Sense mirar-lo)** Vés amb compte. No li he tret les espines.

**(Ell surt.)**

**Marta.-** Adéu. **(Pausa. Es queda immòbil.)** Això és el que ha passat.

## II

### Xai

**Una habitació mínima plena d'homes que fumen i parlen sense parar. Hi ha una atmosfera boirosa de tant de tabac. No se sap què celebren. O potser és la festa musulmana del xai. Marta camina entre la gentada. Tots riuen, cantussegen, canten, expliquen acudits.**

**Hi ha un home seriós, el SEU HOME, assegut, seriós entre el xivarri.**

**Marta.-** Com pots estar-te aquí assegut? Què et passa? Estàs aturat? Mai no he suportat que et quedis d'aquesta manera. Inexpressiu, amb aquesta cara lletja que fas quan et poses així. Histèric! Ets un histèric. Un convidat de pedra, sembles. Un Dom Joan arruïnat, sembles. Què dic? Ni tan sols podries escriure un poema d'amor mal fet, ni una carta. No sóc una Medea, jo. No mataria mai de la vida els meus fills, en cas que en tingué més, en cas que fossin teus, només per fer-te ràbia. No sóc estúpida, m'entens. No sabria ben bé dir-te què sembles, avui: un dissecat. Fas olor de suat, però no crec que hagis estat amb cap altra dona, és que no t'has rentat, no t'has canviat de roba després de matar-me. Et penses que m'has mort?

No tens dret a fer-me això. No penso ser infeliç. No em dóna la gana. I no penso estimar mai més, a ningú més. Ni que sigui un minut, ni un segon. Només estimaré a cada persona un sol segon. Imbècil! Idiota!

### III

#### Malvasia

**Una habitació fosca, encesa només per la llum de les espelmes que hi ha al voltant del llit, on hi ha la Marta, estirada, immòbil, vestida com una difunta maquillada. La Teresa i la Dona grossa estan assegudes en cadires i beuen gotets de malvasia. Mengen a poc a poc pastes salades. Hi ha flors.**

**La dona grossa.-** Mira, nena, a mi, si em fessin això, els retiraria la paraula. Com han pogut maquillar-te d'aquesta manera? Si vols que t'ho digui, estàs molt lletja. I totes aquestes flors... Malaguanyades.

**Marta.-** Tan lletja estic?

**Teresa.-** Horrible.

**Marta.-** Són bones les pastes?

**La dona grossa.-** N'he menjat de millors, però mira.

**Marta.-** Vull vi.

**Teresa.-** Ho sento, és per nosaltres. **(Paladejant el vi)** Malvasia...

**La dona grossa.-** Tu aquí quieta i callada. No compliquis les coses.

**Marta.-** Tinc set.

**La dona grossa.-** I jo en tinc vuit.

**Marta.-** De veritat, tinc molta set.

**Teresa.-** Doncs pixa a la taula i beu a galet.

**(Teresa i la dona grossa riuen.)**

**La dona grossa.-** Vols aigua?

**Marta.-** Vull vi. Va, no sigueu putes.

**La dona grossa.-** Parla bé, nena.

**Teresa.-** Aquesta? Com vols que parli bé?

**(Piquen a la porta. Pausa.)**

**Marta.-** Qui és?

**Teresa.-** Schsss! Calla. Qui vols que sigui?

**(La Teresa i la dona grossa, amb dificultat, s'amaguen sota el llit entre riallades ofegades i gemecs.)**

**Teresa.- (Des de sota el llit)** I ara silenci, eh. No siguis burra.

**La dona grossa.-** Apa, pobreta, també tu...

**Marta.-** No puc venir amb vosaltres aquí sota?

**Teresa.-** No siguis bleada, calla.

**(Entra EL SEU HOME. Es queda quiet, mirant-la. Llarg silenci.)**

**Marta.-** Et fa mal? La llengua, dic. La gent va dient que t'has tallat la llengua. Et cou? **(Pausa.)** Doncs me n'alegro. **(Pausa.)** Suposo que tampoc no tens res més a dir-me, no?

**(Silenci. Ell va cap al llit. S'hi asseu, i després s'estira al seu costat. De costat. La mira. Silenci.)**

**Marta.-** Què fas? Espero que no t'agafi trempera, ara. Perquè coneixent-te... **(Pausa.)** Estàs segur que no t'ha vist ningú? **(Pausa.)** Si t'agafen, et moriràs. Et tancaran i et moriràs. Tant de bo no t'agafin. És millor així. Ara estic més tranquil·la. No he de donar raons a ningú.

**(Pausa. Ell s'aixeca. Li fa un petó a la boca.)**

**Marta.-** Mai no m'havies fet aquests petons sense llengua. **(Riu breument.)** Imbècil. Fas olor de conyac. Tinc set. Vés-te'n.

**(Ell va per anar-se'n.)**

**Marta.-** On vas?

**(Ell s'atura. Es beu un got de malvasia que les dues dones han deixat mig ple.)**

**Marta.-** Sempre tens set, tu, també. Au, vés.

**(Ell surt. Pausa. Les dues dones surten de sota el llit.)**

**Marta.- (Seca)** Què?

**(Pausa.)**

**La dona grossa.-** Aquí sota hi ha un orinal ple de pixats.

**Teresa.-** Sí, nena. Quina pudor. I està ple de borrissol.

## IV

### Cafè

Una cuina. Marta està rentant plats. Hi ha una cafetera al foc. Entra ELL. S'atura. La mira. Silenci. S'hi acosta poc a poc. S'atura aprop d'ella, que li dona l'esquena. ELL treu una navalla de papallona i la fa rodar per obrir-la. Li passa la navalla suaument pel clatell, pels homòplats, per l'espina a poc a poc. Posa la fulla plana i li passa per les natges, la passa per dins la cinta del davantal que ella porta enllaçat al darrera i talla la cinta. El davantal cau a terra. Ella s'està quieta tota l'estona, rentant els plats a poc a poc.

Surt el cafè.

Ell se'n separa. Va cap a la taula i s'hi asseu. Ella tanca el foc. Treu la cafetera del foc. N'obre la tapa i remena el cafè amb una cullereta. Se serveix un got de cafè. L'agafa, el bufa i beu. A la taula hi ha una tassa posada del revés. Ell li dona la volta i mira la tassa. Ella encén la ràdio. Sona l'ària "A questa pelegrina serenata", de Cherubini.

ELL pica a la taula amb la tassa.

Ella agafa una paella i d'una revolada va cap a ell, que es posa dret de cop, el colpeja per tot arreu i ràpid. ELL es deixa fer. ELLA llença la paella i agafa un desembussador i li va clavant la ventosa per la cara (tapant-li el rostre), a la panxa, al sexe. ELL es flexiona amagant el cop i es queda aguantant el desembussador amb les dues mans. ELLA aprofita per agafar una ampolla de lleixiu i el ruixa amb el líquid, després agafa una caixa de llumins, n'encén un i li tira a sobre. El llumí s'apaga. Ella va cap al forn, n'obre la porta, obre la clau del gas, va cap a ell i li fica el cap a dins. Quan ell comença a tossir, la Marta el separa, el fa caure a terra, tanca el gas. Agafa una galleda d'aigua i la hi vessa al damunt. Ell es queda immòbil.

PAUSA.

Ella agafa una fregona i el frega a ell, i després el terra. Deixa la fregona. Va cap a la taula, agafa la tassa i serveix un cafè. Hi tira una cullerada de sucre. El remou i li deixa de nou a la taula. Recull els objectes del terra i se'n torna a fregar plats.

PAUSA.

Ell s'aixeca, va a seure i es beu el cafè fent xarropets.

Ella s'eixuga les mans amb un drap. Ara, a la ràdio sona Satie. Passa per darrera d'ell. Li fa un petó al cap, als cabells. La música para.

MARTA.- Bon dia.

Ella surt. Ell es queda bevent-se el cafè.



## Pistons

**La plaça de la primera escena: esculls, enderrocs. És de nit. Gentada que corre amunt i avall, guirigall. Xivarri d'un grup de marroquins que discuteixen, canten i riuen. La Dona Grossa i la Teresa s'estan en un racó. La Dona Grossa asseguda en una cadireta plegable, la Teresa dreta. L'Home Vell busca entre els esculls i va recollint objectes que va posant dins d'un carro de supermercat. Hi ha un carret de la compra abandonat. ELL, l'home de la Marta, camina abstret, com si parlés sol, al fons. Hi ha algunes dones que semblen prostitutes. En un balcó hi ha una dona vella, amb un gos petit, vellot també, un bordall blanc i negre. Tots dos remuguen. Un home jove, amb una camisa llampant, fa una retransmissió televisiva. Un càmera el segueix il·luminant-lo a estones amb un feix de llum.**

**Una puta (al periodista. La càmera la filma).**- La nostra és la llei del silenci. No pensem dir res, com el Marlon Brando, amb aquelles samarretes que portava. Estaré antiquada, si tu vols, però prefereixo mossegar-me la llengua, fluixet, per no fer-me mal, però callada. Qui t'has pensat que ets, tu? Amb aquesta samarreta... amb aquesta camisa de maricona que portes. Fas pudor. Fàstic, no pudor, fàstic. Deixa'm tranquil·la, vés a remoure les cendres, la merda, les plomes dels teus avantpassats, si és que en tens. No se'm passaria mai pel cap dir-te el que he vist. Jo estava allà, a sota aquell portal... Vull dir, a sota aquell portal que hi havia allà. Ha passat un home, aquest home que dieu, en bicicleta, anava tot plè de sang, plorava. No he vist res més.

**El periodista i el càmera van cap a un home d'aspecte caribeny. El caribeny agafa el micro i parla mirant a la càmera.**

**El caribeny.**- Carlos, me encontré a William y me dijo que te marchaste a Rusia. Abrígate bien, sobre todo las manos y los pies, y la cabeza, que es por donde más entra el frío.

**El periodista (li agafa el micro).**- Què en pensa de les dues notícies que han sacsejat el barri?

**El caribeny.**- Quines notícies?

**El periodista.**- Hi ha hagut un assassinat, la reconstrucció de la mansana vella de...

**El caribeny.**- Mansana? Váyase al carajo.

**(Se'n va.)**

**Una altra dona del carrer (arriba corrents).**- Jo estava aquí, parant el sol, un policia m'ha empentat, ha rigut i m'ha robat el bolso, era al matí.

**L'home vell.**- El bacallà estava salat, és cert, i feia pudor, però no sé si és que era jo mateix i quan me'l menjava m'ha fet aquest efecte. O potser és que portava alguna merda a la butxaca, i com m'ha caigut a terra... Després he tingut molta set tot el dia. Ja m'havia avisat ella que anés amb compte amb les espines. Me n'he clavat una...

**(Es treu la dentadura i ensenya les genives acostant-se a la càmera. Parla sense les dents. Gairebé no se l'entén.)**

M'he clavat una espina. Jo també sé què ha passat. És un secret. M'ha amenaçat, m'ha dit que em tallaria la llengua si en deia alguna cosa. M'ho ha dit de broma, però ja sabem com les gasta. Val més callar, val més no portar-li la contrària, val més no destorbar, val més riure si explica alguna cosa divertida. No m'ha semblat divertida aquella història, però he dissimulat. Pensen pagar-me gaire si n'explico els detalls?

**(El periodista no li fa cas. Es retira i passa pel costat del carret de la compra, que sembla abandonat. De sobte, inesperadament, de dins del carret en surt un nen, el fill de la Marta, que fa un crit i una ganyota. El periodista s'espanta. La Teresa va cap al carret i se l'emporta rodant, amb el nen a dins, que es manté congelat encara en una carota que li estafà el rostre.**

**La dona vella del balcó ha entrat a casa seva i ha tornat a sortir amb una olla bullint. Aboca el líquid calent i tèrbol a sobre el periodista, que es lamenta de les cremades.)**

**La dona vella.- Pistons! Pistons! Pistons!**

**(Els marroquins discuteixen i criden, entre ells i contra la càmera. No s'entén el que diuen. Se sent una sirena de barco. El gos borda. ELL, l'home de la Marta, ha quedat un moment davant la càmera. El periodista aguanta el micròfon com pot, xop i escaldat. Tot s'atura. Tot queda quiet i en silenci. ELL mira a la càmera, paralizat. Silenci. El periodista s'aparta d'ELL i torna el xivarri i el moviment incessant de la gent inquieta.)**

**La Teresa.-** Aquesta nostra espera no té nom. Després hem de donar comptes per tot, excusar-nos, inventar-nos històries de pressa, fingir que tot és al seu lloc, o no: portar la crueltat fins al final, ser clares si més no. Jo tampoc penso deixar que ningú més es presenti a casa meua, no penso obrir la porta, ni contestar al telèfon, em fan nosa tots els que volen estimar-me, que diuen que volen estimar-me, que es diuen diferents, que tenen solucions a cada pas. Penso anar-me'n, agafar els trens, fer autoestop, dormir en pensions grolleres si és que cal.

**El càmera.-** Què diu?

**El periodista.-** No sé què diu.

**Un borratxo.-** Jo sí, jo sí, jo sí **(A ella)** Mira'm. Et sembla que faig cara d'enganyar-te?

**La Teresa (Se'l mira).-** Sí.

**El borratxo (A la càmera).-** És el senyor Ramon qui enganya les criades.

**(Xivarri ensordidor. La gent crida i corre amunt i avall. S'ha declarat un incendi al pis de la senyora vella. Arriben els bombers i amb una escala llarga pugen al balcó. Rescaten el gosset primer i després la senyora, que es nega a acompanyar-los, i que els fa cops i puntades de peu. Durant el rescat, ELL, l'home de la Marta, corre entre la gent, aturant-se a mirar cada dona, com si busqués algú. Topa amb la Teresa. Ella li diu que fugi, que se'n vagi. El veiem perdre's i desaparèixer. El borratxo crida, tot sol enmig del rebombori, va dient frases com "Quieto todo el mundo" i "Ja sóc aquí". Ningú no li fa cas. )**

## VI

### Llengua de bou

**(Un camp d'herba crescuda, o potser de gira-sols alts, pansits, a les rodalies de l'aeroport. El cel és de color taronja, mandarina o àmbar, brut i nocturn. ELL, l'home de la Marta, apareix i desapareix, entre les flors, que li arriben a la cintura, com si estigués fent un forat a terra per enterrar alguna cosa. S'atura, es queda dret.)**

...Però no, però no, ja tots... me'n... desconfio, tant dels que guarden els preàmbuls de l'espera com dels que seuen o et diuen el nom a la primera. Inquiets. És més senzill, no? Callar i mostrar les dents, callar i... callar. Somriure i no respondre. "Fugir... d'estudi". Ho sé, és clar, sí, però no vull callar ni dos segons ja més per por de fer-te por, per ja no fer-te por o perquè vulguis dir que tot és al seu lloc i que ja... **(Pausa.)** Segur que si poguessis, marxaries, corrents, corriguents, menjant-te el terra a sota teu a cremadent, desdient-te del que de bon principi m'has promès. Segur que ara mateix ja vols desdir-te de... respondre. Prou... És clar que sé que... **(Pausa.)**

**(Entre les herbes, apareix un home vestit amb un trajo, descamisat i amb la mirada perduda, embriagat, té singlot. Cau i desapareix.)**

Dic el que dic, me sents? ... em sents? Tu tampoc no em fas por. Tampoc no em fas... no em fas pas por **(Pausa.)** Què vols? No ens vols plegats... vull dir... t'avergonyeix que ens vegin junts. És això. I d'acord, no ens coneixem. Si més no, jo no duc aquests vestits, els trajos que tu duus i et fan calor, en aquest temps, en aquesta època de la calor i la nit. Com que és de nit i sempre fa calor. Tanta calor i no vols ni renunciar a aquests trajos d'executiu distret que volta vora... **(Silenci.)** Puc proposar-te un tracte. Escolta. No passa res. Puc oferir-te... coses. Si vols, les prens, si no, no passa res. Cap compromís, no ens coneixem i prou, hem dit.

Però si ho prefereixes, véste'n. Ara. Si no vols jo no t'he de dir res. A mi m'és igual, per mi... jo no tinc cap interès en que ara et quedis, però ets tu qui s'ho perd. **(Pausa.)** Avui he estat de sort. Encara era fosc, encara era... ahir. Potser era ahir, doncs. Tant se val. Què et penses? Tinc sostre. Dormo. En tinc. No dic cap tonteria, no parlo per parlar si és que no tinc coses a dir o preguntes o coses que importen. **(Pausa breu.)** Sí? Puc acabar? Em deixes que m'expliqui? **(Pausa.)** Gràcies. Ho veus? Sóc agraït si se'm permet. Si s'esperen els torns, sóc agraït. No vinc a FOTRE'M amb ningú. No em poso on no em demanen. Ningú no "xuleja" ningú, ningú no s'enfada, no es demanen disculpes...

**(Pausa.)**

Hauríem d'anar a viure al camp, fugir d'aquesta ciutat terrible i fastigosa, lluny de tots els gossos i les arnes i els coloms que ens vigilen.

**(Pausa.)**

He vist com arribaves i he callat. No he dit ni una paraula, però he pensat que així com ets, per ... la... fil· ... la... que... fas... Vull dir, amb el "traje" aquest i... tot, segur que...

**(Pausa.)** No busquéssim problemes. Potser ets massa poruc, però vas elegant i...

Callo? O vols que marxi? Perquè què vols, exactament, a què has vigut? **(Silenci.)**

Jo m'interesso per la gent, ja ho veus. Fa poc vaig parar un autobús que venia depressa. Dues noies van caure d'una moto. Havien caigut, plovia. El terra era moll, sí, havia plogut. I no es van fer res. Una es va trencar un colze, cops, ja està, no gaire cosa. Se les hauria menjat si no arribo a parar-lo. I una va parlar amb mi, em va explicar coses. Que ballava flamenco i que estudiava biologia. I els vaig recollir papers, llibres que duien. Però l'altra no em va dir res. Hauria volgut parlar-li. Dels ulls, de... l'entreuix i el seu.. cabell, encara que se me'n fotés. Era al davant d'un col·legi, perquè sortien nenes i va sonar un timbre. I em miraven dolces, entretingudes, com qui s'esguarda un animal i en vol les caixalades i la bestialitat tan sols per explicar-ho. Per un moment em vaig pensar que es posarien a aplaudir-me, que una vindria a dar-me l'entrepà, que el compartíssim, una xocolatina, un brioiix... Però de cop hi va haver un altre timbre. **(Pausa.)** Tu saps per què collons són tan curts... l'hora de pati? O no t'agraden? Les dones? Les nenes? **(Silenci.)**

Ni tan sols cal que entrem en detalls **(Pausa breu.)** Però no entenc què hi fas aquí parat. Mira'm. Hi ha llocs a on et podria dur. Series capaç de fer sang d'un xai? D'escorxar-lo? Hi ha qui no en sap. Hi ha qui no ho ha fet mai i que es conformen amb menjar-ne i prou. Potser és avui, sí, aquest dia que... aquest dia que s'ha de fer una festa i se'n mata un, o més, si hi ha calers. Tots són homes que riuen, i fumen.

**(Se sent una ràdio mal sintonitzada. ELL la trepitja i dóna puntades de peu al transistor. Nno li veiem les cames. El soroll de la ràdio s'atura.)**

Sé on és, i tot són homes i maten un xai. Però tampoc no sé si és exactament avui. No compto mai els dies i... és un cop l'any, només. Ningú no parla el teu idioma, ni el meu. Ningú no parla pas cap llengua que ens sigui familiar. I és difícil. De vegades em passa. No sé ni el que me diuen ni el que dic. Les paraules em guanyen i he de callar, he de quedar-me quiet. Em confonc i llavors em perdo. No sé què contestar, he de quedar-me quiet, no puc marxar per no "fe'ls-e" un desaire. Però sé on visc, és clar. Sento les veus de les dones dins la casa densa, recloses, en silenci. **(Silenci.)** O puc gastar diners, trucar i fer una pregunta, trucar a casa d'algú i preguntar que com es cuina un plat, cuinar-te. Et ve de gust? Vens i jo cuino, per a tots dos, sopem. Són dos carrers, no és lluny, aquí mateix. Creuem un pati i en un moment hi som. **(Pausa.)** O vols que anem al cine?

**(Se sent el soroll d'un avió que passa molt a prop. ELL mira al cel. Pausa.)**

Només els jutges, i els policies, i els alcaldes i els presidents es mereixen anar a cop de timbre. No paga la pena maleir-los, ja són prou maleïts, ja estan prou maleïts com per parlar-ne més. **(Mira avall.)** Calla, què dius? Fes el favor de no interrompre'm.

**(Pausa.)**

No n'hi ha, d'explicacions. Surts d'un bar i has begut, però tens set, sempre portes la set al llavi brut. Vas com el bou que mastega la pròpia polseguera, amb la llengua gruixuda i les genives encetades, vagarós.

I t'atures i parles i arribes a casa i t'espera la dona i et renya i te la mires i és preciosa, però et renya, t'escriu. "I què vols fer-hi", penses. I penses "calla", penses, "calla, calla". "La mates", dius, "la mates o..." No és necessari. Li trenques la cara, quatre coces. Prou... Acabat. Ja et coneix, ja ho sap que dius així les coses, que parles així, que axí t'entens. Si ha de dormir amb tu, després, igual que sempre, dormirà amb tu, després, quan es calmi, quan ens calmem tots dos, perquè ets el SEU home, el SEU. Ja sap com són les coses. Per què havies d'haver arribat d'hora? Per sopar? Per què havies de llevar-te d'hora a l'endemà? Si et quedaràs mort demà o ferit, com un imbècil, empresonat i immòbil, callat. I quan vols adonar-te'n se n'ha anat. A on? On? Merda dels homes! On? Merda dels homes que la miren... Perquè surts i la veus i plou. No pots ni imaginar-t'ho com està plovent. Però ella va mullant-se, sense ni el paraigües, perquè duu un vestit fi d'estiu i va mullant-se, intencionadament, tan tranquil·la, perquè vol que el vestit ... que se li arrapi al cos, per mostrar-se, per deixar que els mugrons, que els mugrons ja ... que cridin fora seu, fora el vestit que sempre duu.

**(Entre les herbes, apareix la Marta, despullada. Passeja. Se senten grills. Desapareix.)**

I plou i plou i pou i plou i tot s'inunda i l'aigua que ja ens arriba an els tornells, com en aquell conte en què hi ha cotxes de bombers que es persegueixen esverats perquè algú els diu que l'edifici de Correus baixa surant tot sol per l'avinguda principal. Però tampoc no plou tant, vaja, no plou. Hi ha gent que passa, dones, un venedor d'estores que es guarda un esternut, vianants... I de sobte s'asseu, ella, s'asseu i s'està en una terrassa d'una cafeteria i després va i et renya, però ella s'asseu i tota xopa. I al seu costat un home, un home mut que va menjant cargols, cargols, t'ho pots imaginar? Xuclant-los tots sencers, fastigosos i amb banyes, però segur que no seria capaç ni de fer sang d'un xai, segur que no podria ni arrencar-li la pell ni d'escaldar-lo i arrencar-li el pèl. Però no es diuen res i ell menja els seus cargols i almenys no es fixa en ella, tot i que ella gairebé el punxa amb els mugrons i que demana begudes estridents i penses "faig de cambrer? Em bastaria una jaqueta blanca" i així i tot, encara que li cantés totes les tapes amb els preus, segur que em sabria conèixer i em diria que quant és o que no vol res més o que quant és, t'ho pots imaginar?, que tot què val? RES, li diria, res, penso, res. Que et convidi la casa, penso. I no faig res. Me la miro, de lluny, com qui es mira una bèstia i de la seva... **(Se senten sirenes, lluny)** Em distrec. Dues noies han caigut d'una moto i els ajudo, recullo papers, llibres que van mullant-se i ja no hi és, em giro i ja no hi és. Se n'ha anat i s'ha deixat el canvi pel cambrer, merda dels homes, i què faig, li dic que me'l torni o... li pregunto. Dic "on és ", pregunto. I ningú no respon. El dels cargols no diu res, no se n'entera, no sap ni de què parlo, el bord. Però surt el cambrer i em surt amb que "si no desitja res... faci el favor d'abandonar la sala", diu, com si ell fos un jutge.

**(Pausa. Al fons, dos homes es persegueixen. Desapareixen.)**

Aquest matí m'he trobat la taula parada, preparada. I ella no hi era. L'he cridada i no hi era. Ha estat com una burla. No hi havia ningú però em "xistaven". Parlava i em feien callar. Maquinalment, amb insistència: si-len-ci-si-len-ci-si-len-ci. "L'olla a pressió és al foc, cap a les dues apaga-la, si pots". Per què m'escrius la teva veu en un paper? Ja t'ho he dit mil vegades. Amb tonteries i ordres, ordres i tonteries sobre olles i sobre vegetals. Deixa'm la veu damunt del llit, digue'm : "cap a les tres, abraçam, ja canviaré els llençols demà al matí". No t'entenc. Sobre la taula hi ha el dinar, fred, "safronós". I tu?

T'agraden més els homes que escuren els cargols? Hauria de matar-te quan vinguessis. Però no et trobo mai. Saps les hores quan entro. Jo no sé el temps, no sé en quin moment entro, entro i prou i tu ho saps, ho tens tot calculat. Com ho fas? Què ets? Una bruixa? És que he de demanar-me l'hora per trobar-te a casa? No et veig, però em fas el menjar. El canvies i tot, si jo no menjo. N'hi ha prou amb que surti al carrer i torni per trobar-ne un altre, diferent, com en un restaurant, a cada torn em varies els menús. Te n'adones de que cada cop detesto més menjar? De què serveix que...

**(Pausa. Torna a apreixer la Marta, despullada. Pausa. Apareix la Teresa. La cobreix amb una camisa. La besa a la boca. Desapareixen)**

Abans d'ahir vaig dir. "avui no dinaré, fa calor" I devies entendre: "canvia la tovallola", perquè vas nar a canviar-la. La tovallola, les bombetes que es fonen... Ja no vaig menjar gaire. El menjador et treu la gana, massa mobles. Els dos rellotges que tampoc mai no van iguals, els sofàs, les cadires que poses contra la paret, pintures, finestres obertes... I res d'aire, les cortines quietes. Gairebé s'han de dibuixar les ombres del peus per poder seure. "He fet cafè". Encara vols que llegeixi un altra nota? **(Pausa.)** La cosa no està clara, saps? Després del bar on deixa les propines, l'he vista en una botiga antiga de retalls, amb una altra dona, i es prenién mides: "ample, cadera, pit..." Però ella no té germanes i penso: "és que s'ha buscat nòvia? O em vol confondre? Fixa't que tinc la paciència de sortir a enriure-me'n de..."

**(De cop i volta, tot el camp és ple de gent: les putes, el vell, el borratxo, els magrebins, el nen, la Teresa. Alguns badallen, altres suspiren o ploren o riuen, o es graten o fan un rot o pixen. S'estan quatre, cinc segons. Desapareixen.)**

Silenci, dius, silenci. Portes les genives del bou, petjades del fang. Vas dibuixant els peus per poder seure. Ella va molla i la veus com s'asseu i que deixa propines. I "em bastaria una jaqueta blanca", dius. De lluny, quiet. "Sobre les dues", diu, "sobre les tres". Ara mateix, si vols. Aquí. Un parell de carrers, un pati, algun... **(Pausa breu.)** Et pregunto. Et mostro les dents. Parlo... però ja...

**(Silenci.)**

## VII

### Cargols

(Plaça de la Gatzara. El bar respira el fum del guirigall d'aquella hora última de la tarda: temperi de la gent i distorsió de transistors mal sintonitzats en dials d'ona mitja. La SRA. MARIA passeja i remuga un reguitzell de precés i de sermons. Porta una sèrie de bitllets de la rifa penjats amb una agulla del jersei. LA RAFELA, la grassa, cantusseja cançons de cupletista en la seva finestra mentre estén la bogada. En una tauleta hi ha tres homes asseguts, tres homes ben mudats amb trajos, per donar-se importància: UN HOME PETIT, UN HOME ESCARDALENC I UN HOME ALT I GRANDOT. Tots tres beuen amb gots ben llargs i piquen a la taula fent sonar el marbre amb les fitxes del joc del dominó. També hi ha hostesses, DUES HOSTESSES vestides de vermell que prenen te, somriuen i critiquen a tothom. EL VENEDOR D'ESTORES es pren un cafè amb llet i de tant en tant, esternuda. UN HOME CARIBENY xarrupa una ració de cargols, golafre i amb fal·lera. La TERESA està sola, en una taula, prop del golagre dels cargols. Fuma. EL CAMBRER entra amb la seva jaqueta apedaçada i blanca i lserveix una copa d'un vermut estrident a la TERESA. Després serveix un gotet de vi negre al CARIBENY.)

**EL CARIBENY.- (Al cambrer).-** El senyor Miquel sí que n'és d'eixerit: humil, capaç, amable, carinyós i gran metre.

**L'HOME PETIT.-** Tot és culpa dels moros, quins cabrons.

**L'HOME GRANDOT.-** Són homes foscos.

**L'HOME ESCARDALENC (Planyent-se).-** Els documents, la maleta...

**L'HOME GRANDOT.-** Ens treuen la feina.

**EL CAMBRER (sortint).-** A la tabacalera, sobretot.

**(SE SENT UN GOS QUE BORDA.)**

**L'HOME PETIT.-** Segur que han estat ells, per comprar xais.

**L'HOME GRANDOT.-** I per anar de putes.

**(ELL, l'home de la Marta està assegut a terra, en un racó, com un guaita que vigila, en silenci. L'HOME VELL travessa amb una carretó d'obra.)**

**LA SENYORA MARIA.- (Aixecant els bitllets de la rifa).-** Per dijous, per dissabte!

**EL CARIBENY.- (Als tres homes dels trajos).-** Vosaltres no heu viatjat mai sense passatge.

**L'HOME ESCARDALENC (Planyent-se).-** Els plànols...



**L'HOME PETIT (referint-se al caribeny).**- O algun psicòleg d'aquests sense consulta.

**L'HOME GRANDOT.- (picant amb una fitxa).**- Tancat!

**EL CARIBENY.**- Desterrat, què coi sense consulta?

**(L'HOME VELL TRAVESSA UNA ALTRE COP AMB EL SEU CARRETÓ).**

**L'HOME PETIT (A L'HOME ESCARDALENC).**- Un altre cop els pitos, tu les mous.

**L'HOME VELL (als tres homes).**- Mariconets...

**LA SENYORA MARIA.**- Dats pel cul! Papallones! **(Riu.)**

**(L'HOME ESCARDALENC fa els comptes, apunta, tomba les fitxes i les mou.)**

**UNA HOSTESSA.- (en un sospir)** Ai, la tarda!

**L'ALTRA HOSTESSA (somrient) .-** La tarda!

**L'HOME ESCARDALENC.-** Quina merda de tarda!

**(LA RAFELA ha desaparegut de la seva finestra i arriba EL QUE CRIDA LA MARTA.)**

**EL QUE CRIDA LA MARTA.- (Mirant cap a la finestra).**- MARTA!

**L'HOME PETIT (A l'home ESCARDALENC).**- Tant se val, ho enderroquem tot i avall, no et preocupis pels plànols.

**(La RAFELA surt pel portal de la casa.)**

**EL QUE CRIDA LA MARTA.-** No hi és pas la Marta?

**(Pausa breu.)**

**LA RAFELA.-** La Marta? No.

**(Passa prop del bar.)**

**LA RAFELA.- (Sense aturar-se).**- Vinga, Tereseta, reina.

**(Surt.)**

**EL QUE CRIDA LA MARTA (De nou a la finestra).- MARTA!**

**(EL VENEDOR D'ESTORES FA UN ESTERNUT.)**

**UNA HOSTESSA.-** Alergia?

**EL VENEDOR D'ESTORES.-** Fum.

**(LA TERESA s'aixeca i deixa xavalla a sobre de la taula sense esperar-ne el canvi. L'home de la Marta, es posa d'empeus. LA TERESA surt per allà on LA RAFELA. Pausa. ELL espera un moment i surt al seu darrera.)**

**EL VENEDOR D'ESTORES.-** La matarà **(Esternuda).**

**L'HOME GRANDOT.-** A qui?

**LA SENYORA MARIA.-** Com voleu que la mati?

**L'ALTRA HOSTESSA.- (Al venedor d'estores).-** Fum?

**EL VENEDOR D'ESTORES.-** Alergia.

**EL CARIBENY.-** Com a la seva dona.

**EL VENEDOR D'ESTORES.-** Oi que sí?

**EL CARIBENY.-** La matarà.

**L'HOME GRANDOT.-** A qui?

**L'HOME ESCARDALENC.-** Els plànols, la maleta...

**EL QUE CRIDA LA MARTA.-** Marta!

**LA SENYORA MARIA.-** Com voleu que la mati?

**L'HOME VELL (que travessa de nou).-** Mariconets...

**LA SENYORA MARIA.-** Dats pel cul! Papallones! **(Riu.)**

**UNA HOSTESSA.-** Ai, la tarda!

**L'ALTRA HOSTESSA.-** La tarda!

**L'HOME ESCARDALENC.-** Quina merda de tarda!

**(EL QUE CRIDA LA MARTA marxa i llavors apareix la MARTA a la finestra, badalla i se'n torna a dins.)**

## VIII

### Llardons

**Habitació.** La Teresa està asseguda al llit, en roba interior. S'està traient les mitges. Hi ha un home despullat, assegut de cara a la paret en un bidet. Ens dóna l'esquena. Es renta els genitals. Es diria que és ELL, l'home de la Marta. Entra un nen d'uns vuit anys. Porta una bossa de llardons i va menjant a grapadets petits. La Teresa i ELL, es queden congelats per un moment.

**Pausa.**

**El nen.-** (diu alguna cosa, però no se l'entén perquè parla amb la boca plena): .....

**La Teresa.-** Què?

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** I tu què li has dit?

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Ja ho saps que no m'agrada que diguis mentides. Què menges?

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Abans era abans i ara és ara. Ja ho veus. Estic aquí. No has de témer res. La teva mare hagués dit : després de tot, no has arribat a l'hora. El dinar és fred un altre cop. Això és el que li hagués dit a ton pare. N'estic segura. **(Pausa.)** Imagina't que sóc la mare. Vine. Fes-me un petó.

**(El nen va cap a ella i li fa un petó. Ella no porta calces i el nen es queda mirant-li l'entreuix. Ella el fa girar-se cap a ELL, l'home de la Marta.)**

**La Teresa.-** Mira el teu pare. No es preocupa de res. Si pogués parlar diria: "Sempre fas el mateix, el mateix àpat sempre". O "sempre em canvies el menú". Això és tot el que se li acudiria, mentre es renta els... mentre es renta. Només sap parlar de menjar.

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Sí, això mateix. La Marta, se'l miraria de fit a fit i li diria: "Veig com arribes. Amb les genives del bou, encetades, sangonoses de tantes paraules, amb petjades de fang. Dibuixes les passes fins que seus." Sempre tan poètica. Tan fàcil com seria dir-li: vés-te'n al llit, borratxo, fas pudor.

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Ja ho sé que no sóc ella, jo. Només intento... **(Pausa.)**

Les cortines no es mouen. No fa gens d'aire. He tancat la finestra perquè no entri la claror. Tant se val quina hora és.

He fet cafè.

Plou. Un altre cop. A la botiga de teixits... és divertit entrar-hi i fer veure que vols alguna cosa. Et prenen les mides.

**(Pausa.)**

**La Teresa.- (Dirigint-se a l'home)** Demà et donaré una camisa neta. Voldràs canviar-te els pantalons?

**(L'home no respon.)**

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Ai, calla. Mira, són coses... coses sense importància.

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** No diguis bajanades. Has de ser un home alegre, tu. I si un dia no estàs gaire content, et busques una noia que sigui divertida i li dius que vols jugar, o te l'emportes a ballar. Au, vés, vés a jugar. Posa't un vídeo. Què fan a la tele?

**El nen.-** .....

**La Teresa.-** Doncs ... fes un dibuix. **(Pausa)** Escolta'm. No li diguis a ningú que has vist el teu pare, em sents? Si t'ho pregunten digues que no ho saps, que no saps on és, que no saps on són, em sents?

**(El nen es gira per sortir. S'atura un moment i es queda mirant un preservatiu que hi ha tirat al terra. L'home es fica al llit. El nen s'ajup i recull la gometa i l'infla com un globus.)**

**La Teresa (que també s'ha ficat al llit).-** Nano! Llença això.

**(El nen deixa escapar el globus, que giravolta per l'habitació.)**

**El nen.-**.....

**La Teresa.-** No. No és veritat. No et preocupis.

**(El nen surt. La Teresa i l'home estan despullats, al llit, tapats amb el llençol. Es miren.)**

## IX

### Dàtils

**La façana de l'edifici on la Teresa i l'home de la Marta jauen. Un portal fosc. Homes i dones, bastant vells, o envellits, i malgirbats, corren carretejant paquets de cartró, aparells de televisió o qualsevol rampoina arreplegada. L'HOME VELL passa i empassa caient pel terra, com si algú li hagués fet la traveta, però no es veu ningú. Se sent la veu de la Marta.**

**Veü de la Marta.-** T'has fet mal?

**(L'home vell, des del terra, mira com pot, dificultosament i adolorit, cap els costats. No hi veu ningú.)**

**Veü de la Marta.-** Estàs bé? **(Pausa.)** Em sents?

**(El vell no es mou. Pausa. La Marta surt del portal.)**

**Marta.-** Estic aquí. T'has espantat? Cada dia estàs més tonto. Et penses que et faria mal, jo? A tu no. Ets massa poca cosa. T'estimo un xic. Bé, no, mentida, no del tot, no, gens. Però... **(Pausa.)** Saps... no m'agrada que esbombeu les coses. Ja, ja ho sé que no has dit res, però no feia cap falta que parlessis amb ningú, ni amb la premsa, ni ... ni amb ningú.

**(La Marta s'ajup i recull la dentadura del vell, que li ha sortit de la boca quan ha caigut.)**

**Marta.-** I el numeret de les dents? Et penses que fas gràcia? I què vol dir que estava salat el bacallà? Mira, que ho digui jo és una cosa, o que m'ho comentis i em diguis: estava bo, una miqueta saladet, però molt gustós. Per exemple. Però tu et penses que pots sortir a la tele per dir que t'has clavat una espina i que jo sóc una bruixa. Vas molt equivocacat. No és així com es fan les coses.

**(Juga amb les dents: parla amb elles i fa que li contestin, articulant-les i canviant la veu.)**

**Marta.-** Mira't. Des de que no hi sóc vas fet un desastre. Fas pudor de pixats i t'has tornat un xoriço.

**Les dents.-** Ja ho sé. Tens raó. M'he portat malament, però no em facis mal. No he dit res a ningú.

**Marta.-** Només faltaria. No m'ha agradat gens que em fessis quedar com una... tirana i com una estúpida davant de tothom.

**Les dents.-** Estàs enfadada?

**Marta.-** És clar que estic enfadada. Emprenyada com una mona estic. No et pots fiar de ningú. Has vist el que ha fet aquella puta?

**(El vell remuga alguna cosa des de terra. La Marta ni se'l mira.)**

**Les dents.-** Jo no he vist res. No sé de què parles.

**Marta.-** I davant del meu fill. Ho has vist? No, és clar, tu no hi eres pas. Estaves... Qui sap on eres, tu? Mangant.

**(Passa corrents un home carregat amb un rellotge de paret. La Marta se'l mira i l'home cau a sobre de l'HOME VELL, amb gran estrèpit i gemecs de tots dos. L'home no veu la Marta. S'aixeca, s'espolsa i recull el rellotge.)**

**L'home del rellotge.-** Merda! **(Es mira l'home vell)** Avi, collons.

**(Surt amb el rellotge.)**

**La Marta.-** Ja t'està bé. Per gamarús. Ets un Inútil, un trasto vell.

**Les dents.-** Si us plau, ajuda'm.

**La Marta.- (Parla cap el vell, estès a terra encara)** Com vols que t'ajudi? Estic morta.

**(La Marta treu la navalla del seu home, la de papallona, i la fa rodar, tota entretinguda.)**

**La Marta.-** Hi ha molta gent al món que necessita ajuda. Mira, la Teresa, per exemple. Està molt equivocada, ella també. **(Pausa.)** Ell, no, que no se la mereix. I el meu fill tampoc. Ell perquè és un imbècil, i no pensa. No pensa amb el cap, pensa amb l'estómac. I el meu fill... serà un home feliç. Serà metge, o notari. Encara que creixi orfe. No penso permetre que el malcriï aquesta meuca barata i retorçada. Em sap greu. Em pensava que era com jo, ella, que ens assemblàvem. Poètica.... Tu també ho creus que sóc una dona poètica?

**(Pausa. La Marta es treu alguna cosa de la butxaca i menja.)**

**La Marta.-** M'és igual el que pensis. I el que pensi ella. Si l'ajudés... Encara podria perdonar-la. Si vingúes amb mi... Riuríem. I a ell que el tanquin. No es morirà pas. Es tornarà més avorrit, més ensopit, més llord, més deprimit, però no es morirà pas. No. Ni el meu fill tampoc. Es farà fort com... com el bosc, com la neu, com un salt d'aigua. Es farà alt com... com els ulls dels ocells, com els volcans nevats, com la por.

**(El nen surt pel portal. Encara menja llardons. No veu ni la Marta ni el vell. La Marta el segueix amb la vista fins que desapareix.)**

**La Marta.-** Mira-te'l. Sembla un home gran.

**(Pausa.)**

**La Marta.-** No. No puc permetre que ningú es faci càrrec dels meus homes. Que s'espavilin. Ara mateix penso entrar en aquesta casa i arreglar-ho tot.

**(Pausa. El vell continua totalment immòbil.)**

**La Marta.-** Creus que no tinc raó? Vols un dàtil? **(Pausa.)** Estàs bé?

## X

### Tarta Tatin

**La plaça de la primera escena. Enderrocs. Negra nit. Guirigall de veus.**  
**ELL, l'home de la Marta, passa corrents en bicicleta, veloç i tot tacat de sang.**  
**En la foscor, com si hi hagués mil gats, es van veient els ulls de tots aquells que parlen. Semblaria que parlen mastegant les paraules, en murmuris urgents.**

**El venedor d'estores.-** Ja l'ha mort, l'ha mort. **(Fa un esternut.)**

**L'home grandot.-** A qui?

**La senyora Maria.-** Com voleu que l'hagi mort?

**Una hostessa.-** Alergia?

**El venedor d'estores.-** Fum.

**Veü de la Marta (off).-** Ja canviaré els llençols demà al matí.

**El caribeny.-** Sí, com a la seva dona.

**El venedor d'estores.-** Oi que sí?

**El caribeny.-** Ya la mató.

**Veü de la Marta (off).-** Què tens? Sempre tens set, tu.

**L'home grandot.-** A qui?

**L'home escardalenc.-** Els plànols, la maleta...

**El que crida la Marta.-** Marta...

**La senyora Maria.-** Com voleu que la mati?

**Teresa (off).-** Només pensa en menjar.

**El caribeny.-** Pero es que tú no sabes cómo baila la caimana.

**L'home vell.-** Dats pel cul...

**La senyora Maria.-** Papallones... **(Riu.)**

**Una hostessa.-** Ai, la tarda...

**La Rafela.-** La bicicleta, la bicicleta!

**El que crida la Marta.-** Marta...

**Una altra hostessa.-** La tarda.....

**L'home alt.-** Quina merda de tarda.

**El venedor d'estores.-** L'home de la Marta, ell l'ha mort. **(Fa un estrernut.)**

**L'home grandot.-** Qui?

**La Rafela.-** Anem, Tereseta, reina...

**Veü de la Marta (off).-** Amb les maletes a la porta.

**La senyora Maria.-** Per dijous, per dissabte... **(Riu.)**

**La Teresa.-** (fent un sospir) Ai...

**(ELL, l'home de la Marta, cau de la bicicleta. Recupera l'alè i obre la boca exageradament, com si anés a dir alguna cosa, però no li surt cap paraula. De sobte, treu una navalla, després treu la llengua i se l'aguanta amb dos dits. Posa la part tallant de la navalla a sobre de la llengua i gira el cap perquè no poguem veure com se la talla d'un sol tall.**

**Tots s'abraonen a sobre d'ell i se l'emporten arrossegant-lo pels peus.**

**Asseguda sobre les pedres, enmig de les runes, igual que en la primera escena, hi ha la Marta, pintant-se les ungles dels peus. Encara hi ha la taula parada, però ara hi ha una tarta casolana.**

**Entra l'home vell. Camina amb dificultat, amb un gest facial de senilitat. Camina entre els esculls, com embriagat, troba una espècie de màstil que resulta ser un**



**contrabaix destartalat, s'hi aguanta i, amb gran esforç, comença a cagar-se a sobre, d'empeus, vestit i tot. Va polsant les cordes sense adonar-se'n. )**

**Marta.-** Has vist?

**(Entra la Teresa. Porta tot el vestit tacat de sang.)**

**Teresa.-** Mira què has fet.

**Marta.-** T'he fet una tarta de benvinguda. És una tarta tatin, d'aquestes que es couen del revés.

**Teresa.- (Es frega el vestit)** Merda! Això no marxarà.

**Marta.-** Prova-ho amb llet. Veuràs com sí que marxa.

**Teresa.- (Fregant-se encara)** Merda!

**Marta.-** Vols que et digui un secret?

**Teresa.-** No.

**Marta.-** És igual. Te'l diré igualment.

**(La Teresa s'ha assegut al seu costat. La Marta li explica alguna cosa a l'orella. La Teresa fa un sospir.)**

**Teresa.-** Ai...

**Marta.-** Això és el que ha passat. Només jo sé què ha passat.

**FOSC.**